

Павло Гай-Нижник

Похід Володимира Великого на Волзьку Булгарію: таємниці війни й обрання віри

Опубліковано: *Гай-Нижник П.* Похід Володимира Великого на Волзьку Булгарію: таємниці війни й обрання віри // Matrix Divergent. – 2019. – 20 червня [Електронний ресурс] Режим доступу: <https://matrix-info.com/2019/06/20/pohid-volodymyra-velykogo-na-volzku-bulgariyu-tayemnytsi-vijny-j-obrannya-viry/>

У 985 р. Володимир пішов походом на Волзьку Булгарію. У «Повісті временних літ» під цим роком про подію писано так: «Рушив Володимир на Болгар з Добринею, вуєм своїм, у човнах, а торків берегом [Волги] привів на конях, і так перемиг болгар. І сказав Добриня Володимирові: «Оглядав я колодників, і всі вони в чоботах. Сим данини нам не платити, підемо оба шукати тих, що в постолах». І вчинив мир Володимир з болгарами, і

поклялися вони межі собою, і сказали болгарі: «Тоді нехай не буде миру межі нами, коли камінь стане плавати, а хміль – тонути». І вернувся Володимир до Києва». «И створи миръ Володимеръ съ болгары». Ситуація доволі цікава й неоднозначна: перемога, якою по факту великий князь так і не скористався, натомість – «вічний мир» з переможеними. Впадає у вічі й те, наскільки стримано й поважно літописець пише про переможених ворогів. Утім, якщо розглянути подію ширше, згадавши до цього ж і деяку передісторію, виявиться ця оповідь не такою вже й дивною. І одним з контекстів цього розуміння є також і релігійне питання.

Цілком очевидно що і Володимир, і Добриня, були добре знайомі з волзькими болгарами (булгарами) та з їхньою державою, сила якої (на той час) та міжнародно-корпоративна торговельна вага значно зросли, контролюючи шлях з Балтики через Волгу до Каспію. Нагадаємо, що як свідчить «Повість временних літ», коли 965 р. Святослав розгромив хазарів, його син Володимир теж ходив разом з ним походом на них (про це писав і Яків Мніх у своїй «Пам'яті та похвалі Володимиру»). Святослав завдав Хазарії смертельної поразки, але так і не знищив тоді їхньої держави, тож саме Володимирові, вже як князеві, що почав іменувати себе каганом (подібно до хазарського правителя, як свідчив Іларіон у «Слові про Закон і Благодать»), довелося поставити крапку в існуванні Хазарського каганату. В свою чергу волзькі булгари сприяли послабленню Хазарії, коли на противагу хазарській вярхивці, що сповідувала юдаїзм, 922 р. прийняли іслам й вийшовши із залежності

від каганату хазарів почали завершальний етап свого зміцнення, утвердження Булгарії на Волзі як самостійного торговельного і військово-політичного регіонального лідера. Крім того Булгарія посіла нішу провідного ісламського місіонера на північний захід та північний схід від Каспію та у Поволжжі.

Саме цей торговельний шлях був одним із пріоритетних і для Русів ще з аскольдових і святославових часів. Не дарма ж арабський географ Ібн Хаукаль навіть іменував Волгу «руською рікою» (нахр ар-Рус). І не ж дарма Русь заклала була у Прикаспії свій потужний розвинутий форпост: «Щодо русів, то вони живуть на острові в морі. Цей острів займає три дні дороги в той чи інший напрям, – писав той самий араб Ібн Хаукаль. – На острові ліси й болота, і оточений він озером. Вони (руси) багаточисельні... І вони, народ сильний та могутній, ходять у віддалені місця з метою набігів, а також плавають на кораблях у Хазарське (тобто Каспійське – *авт.*) море, нападають на кораблі й захоплюють товари. Їхня хоробрість та мужність добре відомі...». Тож маючи торговельний і військовий опорний плацдарм на півночі Каспію, Русь здавна перетиналася й близько була знайома з ісламським світом.

Великий київський князь, відтак, як і його оточення, чудово ідентифікували в булгарах також і представників ісламу, що належали до іншої територіально-ієрархічної та духовно-релігійної системи. Системи, яку Володимир на тоді ще й розглядав як одну з перспективних для прийняття особисто та усією Руссю саме через булгар під духовним патронатом шаха Хорезму (який номінально був у складі Арабського халіфату із центром у Багдаді).

Придворний сельджукідський лікар кінця XI – початку XII ст. Шараф аз-Заман Тахір ал-Марвазі в частині своєї праці «Таба'і ал-хайаван» («Природа тварин») писав, що 300 року хіджри Руси захотіли зробитися мусульманами, аби їм були дозволені набіги та священна війна [1], а тому й надіслали до володаря Хорезму чотирьох мужів із наближення свого «царя», який мав ім'я Буладмир. «Направили послів до правителя Хорезму, групою в 4 людини з [числа] наближених царя. У них [є] незалежний цар, [який] називає сам себе і титулується Буладмир, як називають царя тюрків хакан, а царя булгар – б.т.л.ту. Прибули послі їх у Хорезм, виконали свою місію, [отримавши] роз'яснення від хорезмшаха, так що захотіли в іслам. Послав до них [хорезмшах вчителів], щоб навчити їх закону ісламу і звернути в іслам». Аналогічну історію приводить і придворний літератор пенджабського султана, а потім і делійського еміра у своїй праці «Джава'ал-хікайат ва лавами ар-ривайат» («Збірні оповідання та блискучі перекази») Мухаммад Ауфі, який жив у XIII ст. Згадував про цю подію також й Аль-Масуді. Інший арабський історик XIII ст. Ібн Ісфендіяр датою навернення русів до ісламу називає 297 рік хіджри, а Мухаммед Катіб писав, що вона сталася 333 року хіджри. Вказане датування означає наступне: 297 рік хіджри відповідає 909/910 рр. від Різдва Христового, 300 р. – 912/913 рр., 333 р. – 944/945 рокам. Ім'я ж руського царя Буладмира історики схильні співставляти із київським князем Володимиром.

У «Повісті временних літ» сказано, що саме булгари офіційно «презентували» Володимирові вчення ісламу й що саме до них спершу князь, вирішивши обрати державну релігію, посилав «добрих мужів», щоб розвідати, якою є їхня віра. Літопис з цього приводу стверджує: «Прийшли болгарі віри магометанської,

говорячи: «Ти князь єси мудрий і тямущий, а не знаєш закону. Увіруй-но в закон наш і поклонися Магомету». Володимир запитав: «Яка є віра ваша?» І вони сказали: «Ми віруємо в бога, а Магомет нас учить, наказуючи робити обрізання, а свинини не їсти, і вина не пити, а по смерті з жінками чинити похоть блудну. Дасть Магомет кожному по сімдесят жінок красивих, вибере одну красиву, і складе красу всіх на [неї], і та буде йому за жону» тощо. Літописець стверджує, що київський князь відмовився прийняти іслам начебто через те, що необхідно було здійснити обрізання та через заборону вживати свинину й спиртне [2]. Виглядає таке пояснення не досить переконливо, адже відомо, що іслам конче не забороняє вживати вино, обрізання не стало причиною відхилення Володимиром, наприклад, юдаїзму (на це в нього знайшлися інші, більш вагомі, причини), коли до нього приходили жиди хазарські, які намагалися переконати князя в правоті своєї віри. Навряд чи заборона вживати свинину стала визначальною, адже після прийняття християнства Володимир нехтував й надалі, наприклад, вимогою моногамності, й продовжував жити полігамно й користуватися княжим гаремом.

Чому ж саме першість у виборчому переліку було віддано ісламу? Чи не тому, що, як доводять О.Пріцак і А.Залізний, Володимир, ще княжачи у Новгороді вже прийняв особисто мусульманство? Доречно буде також зауважити, що похід у Волзьку Булгарію завершився не лише «вічним миром» 985 р., а й весіллям. П'ятою дружиною київського великого князя (чи все ж таки київського кагана?) саме тоді стала мусульманка – донька болгарського кагана Муемина II й правнучка царя Вользької Булгарії Алмуша, який 922 р. зробив іслам державною релігією свого народу. То чи був то завойовницький похід чи династичний, який скріплювався договором і шлюбом? Але ж, відповідно до мусульманської релігії, не можна видавати заміж мусульманку за немусульманина, тим паче за язичника. То чому каган дав згоду на шлюб? Чи не з тих же причин, що й пізніше візантійці – шантаж військовою експедицією й обіцянка прийняття їхньої віри. Так і з'явилися полонені, швидше схожі на заручників і, вочевидь, Володимир, пообіцяв, прийняти іслам, або ж імітував його прийняття [3]. Цілком імовірно, що й удавано. Коли ж візантійський вектор у державній та економічній політиці став більш вигіднішим чи нагальнішим – руський правитель, за принципом і практикою язичницьких хитрощів, схилився до зміни віри на християнську... Так і залишаючись язичником про що, до речі, й свідчатиме його подальше особисте і публічне життя...

Цей фрагмент свідчить про те, що Володимир та його оточення цілковито орієнтувалися в тогочасному релігійному світі й усвідомлювали, що на сході від Русі мають сусідами представників мусульманської віри, яка динамічно поширювалася.

1. Мусульманський автор XV ст. Шукраллаг писав, що руси прийняли іслам для того, аби «законним шляхом» отримувати військові трофеї, захоплені у війнах з «невірними» (немусульманами).

2. У 1130–1150 рр. Київ відвідав відомий андалузський мандрівник Абу Хамід ал-Гарнаті, який залишив свідчення того, що тут проживало велике число тюркомовних мусульман: «І прибув я в місто [країни] слов'ян, яке називають «Гор[од] Куйав» (тобто Київ). А в ньому тисячі «магрібінців», з вигляду тюрків, що говорять тюркською мовою і стріли мечуть, як тюрки. І відомі вони в цій країні під ім'ям беджн[ак]. І зустрів я чоловіка з багдадців, якого звать Карим

ібн Файруз ал-Джаухарі, він був одружений на [доньці] одного з цих мусульман. Я влаштував цим мусульманам п'ятничну молитву й навчив їх хутбі, а вони не знали п'ятничної молитви». Йдеться, як вказує Д.Брильов, про печенігів, які жили в південноруських степах, а також і в самому Києві, і яких в арабських джерелах зазвичай називали «беджнак» або «баджао». За даними арабського вченого-енциклопедиста Абу Убайда ал-Бакрі, печеніги прийняли іслам близько 1009: «після 400 року хіджри (1009–1010 рр. н.е.)».

3. Зауважу ще також і на тому, що саме мусульманка-булгариня народила Володимирові улюблених синів Бориса і Гліба, які після смерті батька 1015 р. княжили в удільних Ростовському і Муромському князівствах, що межували з державою волзьких булгар. Хоча Святополк був старшим і народжений від християнки, однак командувати військом, зібраним у 1015 р., наприклад, проти печенігів, старий князь довірив саме Борису, а проти іншого сина – Ярослава збирався війною йти. Прикметно також, що жоден з дванадцяти синів великого князя не мав християнського імені (десять синів мали язичницько-слов'янські імена, один – болгарськомусульманське й один – юдейсько-жидівське) а саме: Вишеслав (слов'янське), Ізяслав (слов'янське), Святополк (слов'янське), Ярослав (слов'янське), Всеволод (слов'янське), Святослав (слов'янське), Мстислав (слов'янське), Борис (булгарське), Гліб (жидівське), Станіслав (слов'янське), Позвізд (слов'янське), Судислав (слов'янське). Саме Борис і Гліб, за літописами, були забиті на смерть сином-християнином Святополком або ж, що більше відповідає правді, іншим володимировим сином-християнином Ярославом. Нагадаємо також й про той факт, що і Володимир Великий, і Борис та Гліб надто довго не визнавалися Церквою святими... Чи не тому, що християнами називалися лише з державно-політичного обов'язку та потреби?